

Kui ta viimaks terveks sai, saadeti teda pöllule kündma. Ja waata! mustad pilved kogusid ennast kokku ja tegi nad taewaalust pimedaks, ning kaugelt kuuldi ka kõuekest kõmistarvad ja kord korralt lähhemale tulevat. Sulane töötis kät üles ja hüüdis koledaaste wandudes: „Kas sa pagana nool ei wõinud taewa all' küllalt lennata, mis sul minuga tegemist oli? Ma pidin sellepäraast mõnda nädalid haige olema. Hoia ennast, et sa minusse jälle ei puutu!”

Sell'samal silmapilgul lõi wálku ja ákiline paak käis selle járele — pitksenool tuli ülalt maha ja lõi sulase furnukš. — Sest pühakiri ütleb: „Urge efsige mitte, Jumal ei anna ennast pilgata.” Ja kes seda maanituse sõna tähese ei taha panna, peab selle wágewust tunda saama.

Tark farjapois.

Kord oli üks farjapois, see oli oma targa waštusste pärast, mis tema käest küsiti, kau-

gelt ja laialt kuulus. Selle maa kuningas oli seit ka kuulda saanud, ei uskunud seda aga mitte, et üks farjapois nii tark pidi olema, laškis teda oma juure tulla. Siis küsits ta: „Wôid sa minu kolme küsimiste pâale, mis ma s'ule ette panen, selgeste waštata, siis tahan ma sind kui oma last pidada ja sina pead minu funinglikus lossis elama.”

— „Kuidas on need kolm küsimist?” ütles pois. Kuningas waštas: „Esimene küsimine on see: kui palju tilkasi on kõiges Ílmameres?” Poisike waštas: „Isand kuningas, laške esite kõik maailma jõed finni panna, et mitte ühte tilka sinna sisse joostta ei saa, siis tahan ma teile öölda, kui palju tilka meres on.” —

Nüüd ütles kuningas: „Teine küsimine on see: kui palju tâhta taewas on?” Pois waštas: „Andke m'ule üks suur poogen walget paberit,” siis tegi ta sule otsaga nii palju punktisi sinna pâale, et neid waewalt näha, aga koguniste lugeda ei wõinud, waid silme eest áralâksiwad. „Mii palju on tâhta taewas,” ütles ta, „kui siin punktisi paberi pâäl,